

RECENSION

Alessandro Morace

Originaltitel **Anche libero va bene**
Svensk titel **Allt om min pappa**
Regi **Kim Rossi Stuart**
Producent **Carlo Degli Esposti**
Manus **Linda Ferri, Federico Starnone, Francesco Giammusso, Kim Rossi Stuart**
Foto **Stefano Falivene**
Roller **Kim Rossi Stuart, Barbora Bobulova, Alessandro Morace, Marta Nobili, Stefano Busirivici, Alberto Mangiante, Massimo Vincenti m fl**
Spanien 2006
Längd i tid **1 tim 48 min**
Censur **tillåten från 11 år**
Distributör **Triangelfilm AB**

Allt om min pappa

Detta är den italienska skådespelaren Kim Rossi Stuarts regidebut och han spelar själv huvudrollen som den temperamentsfulle Renato, ensamstående pappa till barnen Tommaso, 11 (Alessandro Morace) och Viola, 13 (Marta Nobili). Renato försöker hålla ihop familjen och han är själv en del av problemet. Han är en fattig kameraman som ofta kommer på kant med sina uppdragsgivare, vilket leder till att hans osäkra freelanstillvaro sätter nerverna och ekonomin på prov.

Tommaso är med i skolans simklubb trots att han hatar det och stället vill spela fotboll. Men för Renato är det viktigt att Tommaso utmärker sig där och lyckas med något. Det är tydligt hur den, i både samlivet och det professionella livet misslyckade pappan vill att Tommaso ska materialisera sina egna drömmar om någon sorts seger. Familjen lever i en ömtålig balans. När Tommaso och Viola kommer hem en dag stiger deras mamma Stefania (Barbora Bobulova) ut ur trapphusets skuggor, olycksbådande och vädjande. Hon vill komma tillbaka till familjen igen som hon ofta lämnat för andra män och återvänt, förlåten och upptagen igen av Renato. Det samma sker denna gång. Men Tommaso är skeptisk och håller den mor han älskar på visst avstånd, rädd för att det som alltid händer ska hända igen.

Tommaso drar sig undan till hustaket där han livsfarligt balanserar på kanten, en nog så talande symbolhandling för det prekära och känsliga tillstånd familjen befinner sig i. Däruppe har han makten att få vara sig själv och utom räckhåll från den kravfyllda och motsägelsefulla vuxenvärlden. Tommaso, oerhört känsligt spelade av Morace, tiger mest. Han är om inte sanningssägaren så definitivt den sannings-seende. Filmens ses genom hans melankoliska ögon och det är ögon som få se aldeles för mycket av vuxenlivets tillkortakommanden och oförlösta drömmar.

Den här filmen lyckas verkligen gestalta en sorts manlighetens kris i en postmodern värld där manliga dygder som aggressivitet

och självåldlighet inte alltid passar in längre, vilket Renato blir grymt medveten om. Detta skildrar Rossi Stuart på ett lysande sätt där Renato tomma raseriutbrott inte leder honom en millimeter i rätt riktning. Men Rossi Stuart får också med idén om frihetens pris i mamman Stefanias öde. Hon är en som inte kan inordna sig i kärnfamiljen, hon vill vara fri, inte bara från sin man Renato, utan också från sina barn. Samtidigt blir det helt tydligt en frihet som plågar henne, eftersom hon trots allt har ett ansvar för sina barn som hon klarar av att ta.

Tommasos insikter i sin egen situation blir allt tydligare ju mer han umgås med Antonio och hans familj. De är icke-dömande och de lyssnar. Man ser smärtan i Tommasos uppmärksamma blick. Här finns inga dubbla budskap. Här finns inget kaos som han själv hela tiden tvingas förhålla sig till. Här finns inga omogna föräldrar som kämpar med sin vuxenhet.

Denna berättelse gräver i håll många grävt i förut, men här har ändå något nytt och fräscht hamnat på spaden. Det beror på ett intelligent och psykologiskt känsligt manus där karaktärerna tillåts ha lika komplicerat känsloliv som i det verkliga livet där gråskalan mellan det rätta och det felaktiga utnyttjats i hela sin nyansrikedom. Denna insiktsfulla rapport om en familj stadd i emotionellt sönderfall matchas mer än väl av ett skickligt ensemblespel av de fyra huvudkaraktärerna i familjen Benetti. Här finns ett släktskap med Truffauts klassiska "De 400 slagen". Där som här blir en pojke vittne till en infantil och sönderfallande familj. Där som här finns det ett destruktivt drag hos pojken som egentligen är en frihetslängtan och ett uppror mot en värld som är helt dövt. Där som här är det en mycket bra film.

Krister Bergman

TAN